

A woman in a blue historical dress with a white lace cuff is holding a sword. The background is dark.

*Všetci
za jednoho
a jedna
proti všem*

Milady

LAURA L. SULLIVANOVÁ

Milady

Milady

LAURA L. SULLIVANOVÁ

 Fortuna
Libri

Original title: Laura L. Sullivan: MILADY
Copyright © 2019 by Laura L. Sullivan
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.
Cover art: *Woman with knife* by Lee Avison / Trevillion Images;
Buildings by Liubomir Paut-Fluerasu / Arcangel
Cover design by Sarah Oberrender
Translation © Zuzana Folvarčíková, 2024
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Mariana Paulinyová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0459-3

Pre Bustera a Luisa

Prolog

1628

Čo všetko musí žena podstúpiť, aby v tomto svete uspela...

Nevestinec pani Foxovej priťahuje špecifickú klientelu. Pre väčšinu žien je každý muž, ktorý platí za bezduché radovánky, trocha zvláštny. My ženy sme protichodné bytosti, zmietajúce sa medzi dvoma extrémami – buď sme úplne romantické, alebo navýsost praktické. Milovanie je pre nás priazeň alebo obchod, nikdy nie oboje. Tieto veci zo zásady nemiešame, hoci krátkozrakí muži sú presvedčení o opak.

Poznám mnoho prostitútok, no žiadna z nich sa nikdy nezaľúbila do klienta. Máloktorá k nim prechováva niečo iné než odpor, hoci občas sa do citlivejšieho dievčenského srdca vkradne záchvev ľútosti. To však neznamená, že sa prostitútky nezamilujú, dokonca silnejšie než väčšina žien. Len nie do mužov, ktorí im platia – presne tak, ako sa kováč nezaľúbi do svojho mechu.

Muži však vždy akosi veria, že pobehtice ich tajne milujú. Nedokážu sa zmieriť s tým, že si platia za rozkoš – podobne ako platia kuchárovi za prípravu lahodného pokrmu – a trvajú na tom, že žena, ktorú si zaplatili, k nim musí prechovávať city. Myslia si, že na to majú právo, a cítia sa podvedení, ak za peniaze nezískajú viac než len fyzické potešenie. Niektorí zákazníci dúfajú, že si za zlato kúpia náklonnosť. Tí sú síce pochabí, ale aspoň neškodní.

Iní však trvajú na drsnejších citoch.

Markíz si potrpí na to, čo jeho súkmeňovci nazývajú *le vice anglais*. Tu, na predmestí Paríža, im rýdzo anglická pani Foxová s radosťou servíruje všetky druhy nerestí. Angličania a Francúzi žijú v permanentnom napätí, ich kráľovské rodiny sa neprestajne hašteria alebo sobášia a ich náboženské skupiny sa sporia o maličkosti, pre ktoré sú ochotné položiť aj život. A predsa, či už v čase mieru alebo vojny (a tá teraz hrozila v hugenotskej bašte La Rochelle), vzťahy medzi národmi sú vždy dostatočne priateľské na to, aby biznis prekvital. U pani Foxovej môžu Francúzi dobývať tradičného anglického nepriateľa v pohodlných perinách a nie na bojovom poli. Alebo – čo je častejší scenár –, podľahnúť mu.

Väčšina jej zákazníkov obľubuje bičovanie zvodnou anglickou pobehticou, markíz je však výnimkou. Vysokopostavené ženy sa mu zväčša vyhýbajú a on zasa nestojí o poďobané a zúfalé dámy z ulice. Viete si teda predstaviť jeho radosť, keď ma zbadá medzi krásavicami pani Foxovej – nevinnú mladú vdovu z anglického vidieka, s vlasmi zlatými ako pšenica a s očami ako modré zvončeky.

Schovávam sa za skúsenejšie dievčatá, ale to len pritiahne jeho pozornosť. Môj strach naňho pôsobí ako ustrice a španielske mušky – aj cez sklopené mihalnice vidím, ako sa mu vzrušením zrýchľuje dych.

„Predstúp, Charlotte,“ vyzve ma medovým hlasom kupliar-ka. „Nech si ťa pán poriadne obzrie.“ Stále sa hanblivo držím vzadu a ona gestom naznačí dvom pobehliciam, aby ma priviedli dopredu. „Nové dievča, síce nie panna, ale v tomto remesle zatiaľ nedotknutá. Jej jediným milencom bol manžel, ktorého, nanešťastie, zmrzačil mlyn.“

Cítim, ako mi po líci steká slza, ale keď mi jedno z dievčat uštedrí štuchanec do rebier, rýchlo sa spamätám, pozriem markízovi do očí a podarí sa mi vykúzlif náznak úsmevu. Potom sa ukloním. „Milord.“

Lačne si ma premeriava. „Ach, tá tvoja pokožka. Manžel bol zámožný muž, však? Vidím, že si nikdy nemusela pracovať.“ Kývne pani Foxovej. „Táto bude dobrá. Viac ako dobrá.“

Keď mi však dievča vedľa mňa pošepká, čo presne so mnou hodlá urobiť, zazmätkujem a odtiahnem sa od jeho vystretej ruky. Zrazu zbadám Rogera, statného mladíka, ktorý sa vydáva za „synovca“ pani Foxovej, hoci v skutočnosti je jej milencom. Jeho rola spočíva nielen v umravňovaní zákazníkov, ale v prípade potreby aj dievčat. Markíz otočí hlavu a obaja sa dívame, ako Roger striedavo zatína a uvoľňuje mäsité päsťe, čo je gesto, ktoré vyjadruje mnoho významov. *Ak bude markíz príliš drsný, zakročím. Ale ak odmietneš vyhovieť prvému zákazníkovi, tieto ruky ti spôsobia bolesť, o akej sa markízovi ani nesnívalo.*

Pokorne teda prijímam svoj osud. Čo iné môže chudobná anglická vdova urobiť?

Predstieram odvahu, aj keď sa trasiem, a vediem ho do miestnosti, ktorá páchne – no, takými vecami, akými je známy bordel. Toto však nie je obyčajný brloh rozkoše. O stenu sa opiera robustná drevená konštrukcia v tvare písmena X, lavica a akýsi stojan, ktorý sa zvyčajne používa na ukladanie sediel. Na stene visia bičičky – jedny krátke a hrubé, ďalšie dlhé a štíhle, a v rohu sa krčí vedro s brezovými prútmi. Steny

sú natreté naružovo a nábytok by ste mohli nájsť v salóne bežného obchodníka strednej triedy. Dôkladne vydrhnutá podlaha je drevená a koberce červené.

Ukáže na prekrížené trámy a ja viem, že chce, aby som si vložila ruky do remeňov na vrcholoch. Je to veľký muž, vojak a skúsený šermiar, ktorý by ma poľahky donútil podriaadiť sa. To, že si sama vsuniem ruky do popruhov ho však zvláštne vzrušuje.

Najprv zlomí moju vôľu. Nasledovať bude koža.

Bez slova zamierim ku trámom, náhle však prudko zastanem. „Dáte si víno, pane?“ zašepkám.

„Čože?“ opýta sa netrpezlivo.

„V... víno, milord. Pani Foxová mi nakázala, že... že vám mám ponúknuť víno.“ Smeje sa môjmu pokusu oddialiť nevyhnutné, zatiaľ čo ja sa rýchlo presuniem k nízkemu stolíku s nápojmi.

Kým mu nalievam víno, s úsmevom sa otáča a lačne skúma brezové prúty.

Nevylejem ani kvapku.

„Ďakujem, moja drahá,“ odvetí, keď si vezme pohár, akoby som bola dáma hodná úcty a rešpektu, a nie anglická pobehlica, ktorú mieni surovo zmlátiť. Vypije víno a utrie si pery do čipky na rukáve, potom mi gestom naznačí, aby som sa pripútala.

Postavím sa tvárou k drevenému X a vsuniem ruky do drsných kožených remeňov.

„Z opačnej strany,“ zavelí.

Pomaly k nemu otočím najjemnejšie časti svojho tela a on mi schytí ruky a rozpaží ich vysoko nad hlavu. Očakávam, že ma pripúta čo najtesnejšie, ale mýlim sa. Nemôžem síce uniknúť, ale ruky mám relatívne voľné – môžem sa dosýta vrtieť a vzpierať, čo mi do krvi odrie citlivú kožu na zápästiach. Ach, toto robil už mnohokrát!

Ešte stále som oblečená. Markíz vytiahne spoza opaska nôž. Pani Foxová započítala do mojej ceny aj náklady na šaty spolu s nevyhnutnými poplatkami u lekára.

„Milord, prosím vás, počkajte.“ Zastaví sa. Na toto neexistuje žiaden scenár – pani Foxová to nechala na môj prirodzený inštinkt –, ale keby existoval, som si istá, že by som mala začať žobroniť presne v tejto chvíli. „Som vdova, sama na celučkom svete. Pre lásku Božiu, zmilujte sa nado mnou.“

Približuje sa ku mne so vztýčeným nožom. „Sama,“ zopakuje pomaly. „Bezmocná. Budeš kričať, moja krásna? Ak nie, dám ti desať livier. Pani Foxová sa o tom nemusí dozvedieť, dobre?“ Usmeje sa, potom mu tvárou preletí tieň, rýchlo sa však spamätá. Markíz by nedovolil, aby jeho pôžitok prerušil záchvev bolesti.

Čepeľ sa dotýka môjho hrdla, tesne nad vysokým živôtikom. Iné pobeľlice svoje pôvaby radi vystavujú, ale ja viem, ako ho vzrušuje, keď sú skryté a on ich môže vlastnoručne odhaliť. Nožom pretína drahú látku, a ja cítim, ako mi nabrúsené ostrie bozkáva pokožku pod vrstvami šiat. Porezal ma? Nie som si úplne istá, lebo nôž je taký ostrý, že nedokážem rozlíšiť tlak od bolesti. Nuž, nebol by prvý muž, ktorý by ma poznačil.

Počujem zvuk trhajúceho sa hodvábu, keď mi stále viac rozrezáva šaty a... zrazu sa zapotáca. Křčovito zovrie ruky a potom ich nekontrolovateľne roztvorí. Nôž s cinknutím dopadne na podlahu.

Teraz? Nie, ešte je príliš skoro. Ale nebude to trvať dlho.

„Pane!“ vykriknem zdesene. Keďže ma považuje za prostitútku, zrejme neverí, že mi ide o jeho blaho. Žena, ktorú zviazal, sa bojí všetkého, čo by zabránilo madam získať svoje peniaze. Tento deň sa mi vypomstí tak či onak – ak markíz nezaplatí za to, že ma zbičuje, Roger ma zbičuje za to, že markíz nezaplatil.

Pokúsi sa narovnať, no vzápätí sa vyvracia na červený koberec.

Na tom však už nezáleží. Jed vo víne sa mu dostal hlboko do organizmu – môže vracat', koľko chce, jeho osud je spečatený.

Môj vystrašený výraz sa vytráca a pokojne stojím s rukami rozťahnutými vysoko nad hlavou. Som spútaná a on je voľný, ale len jednému z nás sa v očiach zrači strach.

„Nemali ste vzdorovať kardinálovi Richelieuovi,“ vyhlásim tichým pradúcim hlasom. „Možno raz – opovážlivosť ho baví. Ale nikdy nie dvakrát.“

„Chrr...!“ zachrčí a uprie na mňa zmätený pohľad.

„Je pre vás novinka stratíť kontrolu nad vlastným telom, milord? Viem si to predstaviť. Zvyčajne sa vyžívate v tom, že ovládáte mysle a telá iných. Ako sa vám páči byť bezmocný a zviňať sa v bolestiach?“

Prevráti sa na bok, utopený vo vlastných zvratkoch.

„Vnímate ma, milord?“ Kiežby bol dosť blízko, aby som ho koplá – bola by som veľmi rada, keby počul túto časť, skôr než nadobro stuhne. „Na rozkaz kardinála som vás mala zabiť v záujme štátu, ale sama mám dosť dôvodov na to, aby som vás zniesla z tohto sveta. Vaša manželka mi raz preukázala láskavosť. Bola príliš dobrá pre takého, ako ste vy. Všetci si myslia, že sa utopila a ľutujú vás pre tragickú stratu. Ja som ju však videla plávať vo vysokých vlnách v Nice – nezhynula by v obyčajnom malom rybníčku. Priznajte, že ste ju utopili, a ja vám dám protijed.“

Z posledných síl sa otočí k spadnutému nožu a urobí žalostný výpad smerom ku mne. Potom sa s hrdelným stonaním zachveje v poslednom kŕči a jeho oči navždy zamrznú.

Zhlboka si vzdychnem. Priznanie by bolo fajn, už len preto, aby som sa smiala, kým by žobronil o protijed. Ale na tom nezáleží.

Trocha jednoduchej akrobacie a z topánky vytiahnem jeden z mnohých nožov – nikdy nič nenechávam na náhodu – a vyslobodím sa.

Do dverí nakukne pani Foxová. „Už ste skončili? To bolo rýchle.“

„Moje jedy sú vždy veľmi rýchle. Bola by som rada, keby vydržal o trochu dlhšie, ale pri pomyslení na to, že ma znásilňuje, mu tak búšilo srdce, že sa mu jed šíril žilami rýchlejšie, než som plánovala.“ Pretrnem si zápästia. Výborne, tentoraz na nich nebudú žiadne modriny. Inokedy nemávam také šťastie, muži ma väčšinou zviažu veľmi pevne.

Pani Foxová s nevôľou fľochne na markíza. „Nepredpokladám, že mi povieš, čo si použila. Jedného dňa by sa mi to mohlo hodiť.“

„Keď ťa omrzí Roger?“

Zakloní hlavu a zasmee sa. „Keď ma omrzí, pošlem ho dočerta ako ostatných. Nie, zabíjanie nie je pre mňa. Nechaj si svoje jedy, Milady. Ja budem mať mužov pod kontrolou vlastnými metódami.“

„Doteraz sa ti vždy osvedčili. Zdá sa, že obchody idú výborne.“

Prikývne. „Vďaka tvojej rýchlej pôžičke.“

„Čo by bol Paríž bez pani Foxovej?“ opýtam sa rétoricky. „Nemohla som ťa nechať vrátiť sa späť do Anglicka.“

Vzdychne si. „Ach, tá hmla a večne sivá obloha bez slnka. Niekedy mi to chýba. Tebe vari nie?“

Vrhnem na ňu skúmový pohľad. „Ako rodená Francúzka som najšťastnejšia vo svojej domovine,“ vyhlásim obozretne.

Znova sa zasmee. „Samozrejme, samozrejme.“ Dopekla, to je ale bystrá žena.

„Dáš si po tej námahe trochu dobrého vína?“

Zaškúlím na prázdny pohár na stole. „Netúžim po alkohole, je priveľmi nebezpečný. Mám poslať niekoho, kto sa o to postará?“ gestom ukážem na telo zvrhlého markíza.

„Nie, Roger ho po západe slnka hodí do rieky. Ničoho sa neboj, nik sa nedozvie, že tu dnes bol. Takže,“ – pozrie na mňa prefíkanými očami – „splatila som svoj dlh dostatočne?“

„Hmm... čo keby si mi na cestu pribalila svoje slávne maličké tortičky? Potom budeme vyrovnané.“

„Ach, zlatko, zostaň ešte chvíľku. Nemávam veľa príležitostí pohovárať sa s niekým duchaplným.“ Chytí ma za ruku a spoločne schádzame do súkromného salónika, klebetiac o jej dievčatách, o miestnom sudcovi a o cenách masla.

Ako vidíte, ženy predsa len dokážu spojiť priazeň a obchod – pokiaľ sa netýka mužov.

Dalo by sa povedať, že o mužoch mám relatívne nízku mienku. Na druhej strane, moja mienka o ľuďoch *všeobecne* je dosť nízka – muži len majú väčší priestor na šírenie zloby a zlomyseľnosti.

Doma – na mieste, o ktorom vedia len štyria ľudia – si vyzlečiem šaty, mierne páchnuce po bordeli, a opláchnem si tvár v malom umývadle. Ach, aké príjemné je zmyť zo seba vonkajší svet v spríške studenej vody! Z očí a líc mi pomaly mizne vrstva líčidiel, pomocou ktorých prezentujem svetu tvár, akú práve potrebujem. Vždy nosievam masku.

Všade okrem tohto miesta.

Počujem za sebou kroky a vďaka dlhoročnému tréningu sa inštinktívne zvrtnem. Voda na mihalniciach mi rozmazáva zrak, a tak len matne rozoznávam veľkú mužskú postavu rútiacu sa priamo na mňa. V okamihu som neschopná pohybu a ruky mám pritisnuté o stenu.

Bezmocná pod jeho bozkami.

Sotva môžem dýchať a srdce mi divoko búši. Keď ma konečne pustí, zažmurkám a zalapám po dychu: „Miláčik!“ Pritiahnem si ho k sebe, obaja stratíme rovnováhu a v spleti končatín so smiechom padáme na koberec. Nasleduje rýchla, divoká potýčka, na konci ktorej som navrchu – rozkročená na mužovej hrudi a s rukami na jemnom pulze jeho hrdla.

Bozkávam ten pulz a na perách cítim jeho krv.

V tomto dome je všetko, čo si podľa mnohých mojich nepriateľov nezaslúžim. Pre také, ako som ja, je podľa nich vhodnejšia väzenská cela a pekelné muky. Moje meno – alebo skôr prezývka, lebo nikto nevie, kto naozaj som, a aj v samotnom Paríži mám množstvo tvári – sa šepká tak opatrne, akoby sa hovorilo o samotnom diablove a už jeho vyslovenie by mohlo spôsobiť, že sa zrazu zjavím v celej svojej kráse. A ach, v akej kráse! Je súčasťou mojej legendy. *Smrtiaca krása*.

V skutočnosti nie som taká krásna ani taká smrtiaca. Mám isté prirodzené danosti, ale za to, čím som dnes – výtvorom kardinála a najobávanejšou vrahyňou Francúzska – vďačím predovšetkým tréningu a praxi.

Prichádza tretí člen našej malej domácnosti a v náručí nesie miniatúrneho štvrtého. S nadvihnutým obočím sa pozrie na našu bojovú polohu a prehodí: „Misia splnená? Načo sa vôbec pýtam.“

Oslobodím grófa de Wardes a vklznem do plátenného županu, potom si od madam Bonacieuxovej – aspoň tak si momentálne hovorí – prevezmem mrnčiaci uzlíček. Madam je ďalšia špiónka – nedávnym falošným sobášom so starším vplyvným obchodníkom si zabezpečila miesto kráľovnej krajčírky. Kráľovná je, pravdaže, očarená jej zábavným, dôverným štebotaním a pri úprave vyšívaných šiat jej vytára prakticky čokoľvek. A všetko sa dostane ku kráľovninmu nepriateľovi – kardinálovi.

Hľadím do tváre malého cherubína, najmä preto, že keď je v miestnosti, nemôžem sa dívať inam – taká silná je materská láska –, ale aj preto, aby som nevidela bolestný výraz, ktorý preletí milencovou tvárou pri myšlienke na moje poslanie. Obaja si uvedomujeme, že potupy a nebezpečenstvo sú súčasťou našej práce, to však srdcu nijako neľahčuje ich znávanie – tiež som veľmi nepokojná vždy, keď vyráža na misiu.

Každé malé pošmyknutie, najmenšia zrada či náhoda, by mohli navždy zničiť šťastie v tomto malom dome.

A teraz prichádza ďalšia príležitosť, aby si s nami osud nepekne zahral.

Madam Bonacieuxová má správu od kardinála. Novú úlohu.

Milenc si posadí naše dieťa na kolená, kým ja pozorne počúvam detaily. Mám sa spriatelíť s gaskonským mladíkom d'Artagnanom, ktorý sa zjavil ako blesk z jasného neba a prekazil už dve kardinálove sprisahania. To je celkom jednoduché. Ak si nedokážem nakloniť devätnásťročného výrastka a urobiť si z neho oddaného sluhu, potom som škaredo vyšla z cviku. Aj madam Bonacieuxová dostala za úlohu zvieť ho – vlastným Istivým spôsobom. Už teraz má chlapca napoly omotaného okolo prsta prostredníctvom fingovaných únosov a kráľovských intrig. Ale kardinál sa vždy radšej poistí. Je to jedna z ľahších misií v mojej kariére. Unavene si vydýchnem a položím priateľke dôležitú otázku: „Prečo?“

„Jeho Eminencia sa o tohto nováčika živo zaujíma a chce ho získať pre vlastné účely. Mladík si rýchlo našiel priateľov medzi kráľovskými mušketermi a zdá sa, že je zapletený do mnohých záležitostí. Práve on priniesol kráľovnej diamanty od Buckinghamu a zachránil jej česť.“

Môj syn, biely a bacuľatý, vydá zvuk podobný zachrčaniu. Keď sa obzriem, zistím, že oslintal otcovu hruď, čo obaja považujú za náramne zábavné.

„Od samého začiatku to bol hlúpy nápad,“ vyhlásim podráždene, „ak ho vedel prekaziť chmuľo z vidieka. Ale nemala som na mysli malé *prečo*. Myslela som vyšší dôvod.“

My traja, všetci špióni, zmlkneme. Prišli sme ku kardinálovi ako nádoby, možno nie úplne prázdne, zato dychtivo nasávajúce jeho povedačky o povinnosti, spravodlivosti a o mieri. Jedna strategická smrť môže zabrániť tisícim, hovorieval, tak ako vrstva blata môže zachrániť hrádzu. Robíme to pre vdovy, pre deti a pre mladých vojakov.

Pre vdovy a pre deti som urobila z vlastného vrecka viac ako kardinál. Keď sa pozerám na krutý svet okolo, najlepšie, čo sa dá povedať o našej práci, je, že bez nás by to bolo ešte horšie.

Vďaka dlhoročnej známosti chvíľu komunikujeme len pohľadmi. Poznáme všetky argumenty. Vieme, že nemôžeme odísť.

„Mali by sme odísť,“ vyhlásim znenazdajky – vôňa môjho syna mi z pamäti vymaže pach sexu a telesných výlučkov, čo ma oslabí natoľko, že želanie vyslovím nahlas.

Gróf prikývne, no povie iba to, čo všetci dobre vieme. „Nedovolil by nám to. Zabil by nielen nás, ale všetkých, ktorých milujeme.“

Chcela by som namietnuť, že sme jeho najlepší špióni a vrahovia a že sa kardinálovi vyrovnáme. Ale svet takto nefunguje. Šakaly roztrhajú leva a púštny piesok dokáže zničiť obrovský kolos. Ak by som bola sama, mohla by som to risknúť, takto však môžem stratiť priveľa.

Opatrne si obliekam šaty – ako prestrojenie a zbraň zároveň. Napokon si vložím do záhrenia ruženec z červených a čiernych korálikov. Človeku sa vždy zide nejaká pomoc navyše.

Ak by ste mi pred desiatimi rokmi povedali, že špionáž môže byť nudná, vysmiala by som vás. Ale každá práca, ktorá sa

nevykonáva s vášňou ale z nutnosti, sa postupne stáva úmor-
nou. Vypátraj toto tajomstvo, unes tamtoho princa, sfaľšuj
jednu správu a ukradni ďalšiu... Teraz je to všetko ako bežná
domáca rutina. Akokoľvek dobre vydrhnete dlážku, o chvíľu
je opäť špinavá. Po desiatich rokoch sa vzrušenie zmení na
nudu.

Takmer mimovoľne upútam d'Artagnanovu pozornosť, pri-
nútím ho, aby ma nasledoval, a zinscenujem scénu s lordom
de Winterom (mojim údajným švagrom – mala som toľko fik-
tívnych manželov ako madam Bonacieuxová). Presne podľa
predpokladov, prudký Gaskonec vyzve de Wintera na súboj.
Ak zvíťazí, bude mnou taký posadnutý, že splní všetko, čo
mu prikážem, výmenou za prísľuby, ktoré nikdy nedodržím.
A ak ho poznačí súperova čepeľ, zahrám sa na milujúcu ošet-
rovateľku a rovnako ľahko ho donútim konať podľa svojich
predstáv.

Milenec vzal nášho syna na vidiek, kde sa určite vyváľa
v dateline a pokúsi sa skamarátiť so včelou, čo sa zrejme
skončí sladkosťou ako bolestným. Keďže nemám nič lepšie
na práci, oblečiem sa – dosť obyčajne na to, aby ma neokradli,
a dosť zámožne na to, aby si ma nepomýlili s prostitútkou –,
a vyberiem sa na súboj.

Za Luxemburgom je dnes večer poriadne rušno. Bojovníci
si priviedli sekundantov... a nielen jedného! Je zvykom mať
pri sebe druha, ktorý zabezpečí čestný súboj alebo zastúpi
duelanta, ak ho opustí odvaha. Ale traja sekundanti? D'Ar-
tagnanovi priatelia v mušketerských uniformách horlivo vy-
jednávajú v neďalekom tieni a jeden z nich sa skláňa, aby čosi
pošepol de Winterovmu mužovi. Keď určia pravidlá súboja,
prejdú do svetelného kruhu, ktorý vrhajú fakle ich lokajov.

Hoci som ich nikdy predtým nevidela, niečo som si o d'Ar-
tagnanových priateľoch – mušketeroch so zemepisnými

prezývkami, ktorí čosi nepochybne skrývali – zistila. Telnatý pôžitkár Porthos, štihly a nábožensky založený Aramis s romantickým vystupovaním.

Keď sa z tieňa vynorí tvár tretieho mušketera, zastaví sa mi srdce. Mlčanlivý Athos, starší ako ostatní a najnebezpečnejší z trojice – ešte aj vtedy, keď je napoly opitý, čo sa mu stáva pomerne často.

Athos. Meno si požičal od kláštornej hory, kde majú ženy vstup zakázaný. Dokonca aj samice.

Mala som to vedieť. Ako som však mohla? Muž, ktorému som kedysi dôverovala, mal byť predsa mŕtvý.

A predsa tu stojí v celej svojej kráse, neprítomne omáľajúc v ústach kúsok zlatej reťaze, ktorá mu visí okolo krku. V tej chvíli znovu oživa všetko, čo som k nemu kedysi cítila. Náklonnosť... A pocit zrady.

Kedysi som bola nevinná. Kedysi, keď som sa volala inak, som mala dôverčivé a naivné srdce otvorené láske. Keď ho teraz pozorujem, ruka mi podvedome vyletí ku krku. Na ľavej strane, dobre ukrytej pod vlasmi, sa nachádza hladká jazvička, farbou a štruktúrou podobná mojej pokožke.

Lomcuje mnou zúrivosť – zúrivosť a strach. Hnev vás môže dohnať k neuváženým činom. Túžim k nemu pristúpiť, podrezať mu hrdlo a sledovať, ako sa jeho krv lačne vpija do zeme. Ale jeho priatelia by so mnou urobili krátky a rýchly proces. V tom spočíva strach. Nie z vlastnej smrti, ktorá nado mnou visí koniec koncov odjakživa. Strach z toho, čo mám a čo môžem stratiť.

A tak s hnevom v duši ustupujem nabok a nechávam Athosa skrývať sa za falošným menom.

Prvá část

Kapitola 1

1615

*M*yslím, že môj otec, lord Paget, nemal ani tušenie, že má dcéru, kým som sa nestala ženou. Dovtedy som preňho nebola užitočná.

Mama ma vychovávala na našom vidieckom sídle neďaleko Yorkshiru, v ponurom a krásnom kraji, ktorý som tak milovala. Keď si spomínam na rodný príbytok, nevybavím si hodovnú sálu ani maminu prepychovú spálňu, ale skôr dieru na hradnom cimburí, akúsi kotvu v širom priestore. Maman a ja sme trávili všetok čas vonku. Neznášala steny. Raz mi povedala, že každý má v živote dosť okov aj bez toho, aby k nim pridával ďalší kameň a vápno.

Dala mi meno Clarice, krajšiu verziu rodinného mena Clarick, ktoré sa po stáročia používalo pre chlapcov aj pre dievčatá. Keď som sa prechádzala alebo jazdila po vidieku,